

רע"פ 8863/14 - מלכה טווקולי, רוני טל נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 8863/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקשים: 1. מלכה טווקולי
2. רוני טל

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו מיום 13.11.2014 בעפ"א 15715-05-14 ועפ"א 33853-04-14 שניתן על ידי כבוד השופט הבכיר צ' גורפינקל; ובקשה לעיכוב ביצוע

בשם המבקשים: בעצמם

החלטה

1. בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופט הבכיר צ' גורפינקל) בעפ"א 15715-05-14+33853-04-14 מיום 13.11.2014, במסגרתו נדחה ערעור המבקשים על פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב-יפו (כב' השופטת א' ברקאי) בתיק 01/11/3553 מיום 2.3.2014.

רקע והליכים קודמים

2. מאז שנת 2003 נבנתה על ידי המבקשים תוספת בנייה ללא היתר בגודל 48 מ"ר ובגין כך הם הועמדו לדין. בשנת 2009, ניתן על ידי בית המשפט לעניינים מקומיים צו להרוס את הבנייה, אך המבקשים לא קיימו אותו ועל כן הורשעו באי קיום צו של בית משפט. בית המשפט לעניינים מקומיים התייחס לעובדת הימשכות הבנייה הבלתי חוקית שטרם נהרסה למעלה מ-9 שנים ולזלזול בהוראת בית המשפט בכך שהמבקשים הפרו צו שיפוטי, ובהתאם קבע מתחם ענישה שבין 10,000 ל-18,000 ש"ח. בית המשפט לעניינים מקומיים התחשב לקולה בנסיבותיהם האישיות של המבקשים - גילה של המבקשת 1 וליקוייו הנפשיים של המבקש 2 - והסתפק בהטלת קנס בסך 10,000 ש"ח על כל אחד מהם. כן הוטל על המבקשים קנס על תנאי בסך 18,000 ש"ח יחדיו לתקופה של שנתיים אם לא תבוצע הריסת תוספת הבנייה. המבקשים ערערו לבית המשפט המחוזי והמשיבה הגישה ערעור שכנגד. המשיבה טענה כי הקנס נמוך מדי וכי הטלת קנס מותנה אינה ראויה. המבקשים, לעומת זאת, טענו כי לא ניתן למעשה לממש את הקנס המותנה ומדובר בהתחייבות שלא ניתן לפרוע אותה אלא על ידי הגשת תביעה נוספת. בית המשפט המחוזי קיבל את הערעור שכנגד של המשיבה, וקבע כי כאשר מדובר בהפרת צו שיפוטי של בית המשפט, על בתי המשפט להתייחס אחרת מאשר לעבירת בנייה "רגילה". זאת משום שבמקרים כאלה, בנוסף לעבירה על החוק, יש גם זלזול בפסק דין של בית משפט, ודינה של הפרת צו שיפוטי היא הטלת מאסר בין בפועל ובוודאי על תנאי. ואולם, נקבע כי אין להטיל קנסות אשר מותנים בביצוע הצווים, וכי לצורך כך ניתן להטיל התחייבות כספית להימנע מעבירה. בית המשפט המחוזי הכיר בכך שכאשר מטילים קנס אכן יש להתחשב במצבו הכלכלי של הנדון, אולם כאשר נמנעים מהטלת עונש מאסר על תנאי יש לאזן זאת לפחות באמצעות קנס גבוה מהרגיל. על כן, בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המבקשים וקיבל את הערעור שכנגד של המשיבה כך שהעלה את סכום הקנס שהוטל על כל אחד מהמבקשים לסך של 15,000 ש"ח, תוך ביטול הקנס המותנה.

הבקשה למתן רשות הערעור

3. בבקשה שלפניי, עותרים המבקשים לבית משפט זה ליתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ולהורות על זיכויים, או לחלופין להפחית את הקנס שהושת עליהם. בבקשתם, הם טוענים כי בית המשפט המחוזי דן רק בטיעוני המשיבה ולא התייחס כלל לטענותיהם. המבקשים סבורים כי בית המשפט המחוזי היה נעול בדעתו לקבל את ערעור המשיבה ולכן הגיע להחלטה שגויה. לטענתם, העלאת סכום הקנס לסך של 15,000 ש"ח לכל אחד מהם נעשתה בטעות על בסיס ההנחה כי המבקשים גרים יחד בדירת המגורים. זאת ועוד, לגישת המבקשים, היתה אי הבנה של פסק דינו של בית המשפט לעניינים מקומיים לענין סכום הקנס שיוטל בפועל, דבר אשר הוביל להטלת קנס משולש על המבקשים. המבקשים מציינים את מצבם הכלכלי הקשה וטוענים כי אין להם אפשרות לשלם את הקנס שהוטל עליהם.

דיון והכרעה

4. אין בידי לקבל את הבקשה למתן רשות ערעור. עניינם של המבקשים כבר נדון בפני שתי ערכאות. הלכה היא, כי אין מעניקים רשות לערעור שני, אלא אם עולה סוגיה עקרונית בעלת חשיבות כללית, בין משפטית ובין ציבורית (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיה) (13.7.1982)), או אם ישנם שיקולי צדק ייחודיים בנסיבות המקרה (ראו: רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010)). במקרה שלפניי, בקשת רשות הערעור אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות שכזו או מעלה שיקולי צדק שכאלה, ועל כן המבקשים לא הצביעו על עילה המצדיקה דיון ב"גלגול שלישי".

5. עיינתי בבקשה ובפסקי הדין של בית המשפט לעניינים מקומיים ובית המשפט המחוזי ואני סבור כי אין מקום להתערב בהם. המבקשים לא העלו בבקשתם טענה בעלת חשיבות ציבורית כאמור וכל בקשתם עניינה בנסיבותיו הפרטניות של מקרה זה. וכן, לא הועלו שיקולי צדק ייחודיים לנסיבות המקרה. הלכה זו מקבלת משנה תוקף כאשר מדובר בבקשת רשות ערעור בפני ערכאה שלישית. בחינת מסקנותיו של בית המשפט המחוזי, אף על רקע טענות המבקשים, מעלה כי אין מדובר במקרה חריג המצדיק סטייה מהלכה זו. הן בית המשפט לעניינים מקומיים והן בית המשפט המחוזי בחנו בזהירות את מכלול הראיות והגיעו למסקנה מבוססת ומנומקת כי ניתן צו שיפוטי להריסה וכי צו זה לא קיים.

6. כאמור, טענותיהם של המבקשים נוגעות גם לחומרת העונש. הלכה היא כי טענות לעניין זה אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור אלא במקרים חריגים של סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל (24.3.1997); בר"ע 2853/91 פלוני נ' מדינת ישראל (13.8.1991)). סבורני כי המקרה הנוכחי אינו נמנה על אותם מקרים. הקנס אשר הושת על המבקשים הוא סביר בעיני ואף אינו נמצא ברף העליון של המתחם, וזאת על אף הפרת המבקשים צו שיפוטי של בית המשפט. מקובלת בעיני קביעתו של בית המשפט המחוזי לפיה כאשר נמנעים מהטלת עונש מאסר על תנאי יש לאזן זאת לפחות באמצעות קנס גבוה מהרגיל. אשר על כן, אין בידי לקבל את בקשת רשות הערעור.

7. סוף דבר, הבקשה נדחית, ומשכך הבקשה לעיכוב ביצוע מתייתרת.

ניתנה היום, כ"ב בטבת התשע"ה (13.1.2015).

ש ו פ ט